

Toni Pueyo i Flaqué (Granollers, 2-12-1968). Administratiu de professió, presideix des de 1999 el Grup d'Investigacions Espeleològiques de Granollers (GIEG), una secció de l'Agrupació Excursionista de Granollers, entitat presidida per Carles Garcia. Els del GIEG (recorregut de coves, descens de barrancs...) celebren aquest any el seu 50è aniversari, un esdeveniment fundacional que va tenir lloc el 1962 i en el qual van participar: Antoni Pagès (president), Miquel Llach, J. Antoni Gómez Canela i Joan Maymó. Actualment la secció està integrada per unes 80 persones, compreses en una franja d'edat que va dels 8 als 60 anys. Com tants d'altres, ell es va començar a aficionar a l'espeleologia a través d'un curset d'iniciació que va fer l'any 1986: "Animat pel meu germà Josep, tenia ganes

de fer coses noves i aviat vaig comprovar que m'agradava". Al llarg de tots aquests anys ha participat en la majoria de les activitats que ha dut a terme la gent del GIEG, que té referents importants com són la descoberta del Serrat del Vent, que travessa el poble de Tavertet, i la descoberta de la Bargadera, a la Vall d'Aran. Es tracta d'algunes fites importants en les quals han treballat durant molt de temps i encara ho continuen fent els del GIEG, persones que han vist també morir integrants de la secció molt estimats, cas de Jordi Icart i Mireia Bolta. Entusiasta de l'aventura, en Toni practica moltes vegades el seu esport favorit en companyia de la seva muller, Eva Periche.

| XAVIER SOLANAS

PRESIDENT DEL GIEG

Toni Pueyo

Per què fa espeleologia?

M'agrada molt. Vaig descobrir la seva pràctica allà pel 1986 i encara em segueix fascinant. Combina una vessant d'aventura amb una altra d'investigació. Fins i tot et pot permetre descobrir un trosset de terra on no ha estat ningú.

Al principi l'espeleologia es relacionava directament amb l'estudi científic.

Això va ocórrer durant molts anys, especialment en aquells anys de descobertes de grans coves. Ara, predomina l'activitat esportiva, ja que anem a cavitats ja explorades. Però, evidentment, sempre hi ha la possibilitat de noves recerques. Les noves tècniques, més modernes i més segures, ens ajuden també a arribar a llocs que fa uns anys no s'arribava. Sempre hi ha nous reptes per aconseguir.

Les principals fites del GIEG...

El Grup d'Investigacions Espeleològiques de Granollers ha fet fins ara dues grans descobertes: la del Serrat del Vent a Tavertet, on hi ha una cova de més de quatre kilòmetres que està excavada en gresos, i la del Sistema Bargadera, que té dues grans entrades i que es troba a la Vall d'Aran. Els anys 2005 i 2006 vam aconseguir fer el rècord de fondària de Catalunya en arribar als 400 i 571 metres, respectivament.

Hem de parlar d'esport, d'activitat científica...

Té una mica de tot. Són dos aspectes totalment complementaris. S'ha d'estar en bona forma, s'ha de comptar amb una sèrie de coneixements del terreny... Tècnicament és un esport que exigeix molt.

Com s'ho devien fer els pioners granollerins fa 50 anys?

Imagino que tenien el mateix esperit aventurer que nosaltres. La diferència rau en el temps que necessitaven per a fer un recorregut concret, ja que no tenien tants mitjans com ara. Necessitaven més temps que nosaltres degut a les tècniques emprades aleshores.

El millor de l'espeleologia?

L'esperit aventurer. Jo recordo especialment els sis dies passats amb d'altres companys a la Bargadera...

Com es viu allà baix?

Jo sempre dic als que s'inicien en aquesta pràctica que un bon espeleòleg és aquell que es troba igual de tranquil sota terra que a fora. Estàs cansat, t'atures; tens gana, menges... Tot és qüestió de tranquil·litat. En aquests casos, però, el suport que es rep moltes vegades des de fora és molt important.

Si pogués, on es quedaria una temporada vostè?

No en tinc cap dubte. La cavitat de Vallgornera, semisubaquàtica i que està parcialment inundada, és espectacular. És meravellosa.

"L'espeleologia és una aventura fascinant"

Després de tants anys de pràctica, encara l'il·lusiona?

Sí. L'espeleologia no té un terme mig: o t'agrada o bé ho deixes. A mi em fascina. La renovació de gent acostuma a ser constant.

Hi ha perill?

És un esport d'aventura i de risc. La prova d'això és que hem perdut dos bons companys, en Jordi Icart i la Mireia Bolta. La mort d'en Jordi l'any 2007 va trasbalsar totalment l'Agrupació.

Com recorda els dies després d'aquell luctuós fet?

Amb tristor encara. En Jordi formava part del GIEG, era un home estimat i apreciat... La seva mort ens va passar factura a tots. Era una de les potes vertebradores del grup. Va haver-hi una devallada a la secció i molta gent d'aleshores va deixar fins i tot poc després l'espeleologia.

Els projectes...

Passen per seguir formant nous espeleòlegs i per continuar explorant cavitats com la del Sistema de la Bargadera.

La mort del company Jordi Icart el 2007 va passar factura a tots els membres del GIEG, ja que era a més del president de l'AEG, una de les potes vertebradores del grup.